

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Zatočilové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Ivy Zemanové ve věci žalobce: **Jaroslav V.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. Mgr. Petrem Galiou, advokátem, se sídlem Litoměřice, Sovova 709/5, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **100.000,- Kč s přísl.**, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20.7.2012, č.j. 17C 126/2010-66,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. **se** ve výroku o věci samé **potvrzuje**, ve výroku o nákladech řízení **se mění** jen tak, že tyto náklady činí částku 17.517,- Kč a lhůta k plnění činí 15 dnů, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu s návrhem na zaplacení částky 70.000,- Kč s přísl. a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 17.054,40 Kč. Rozhodoval o žalobě, kterou se žalobce domáhal původně zaplacení částky 100.000,- Kč s přísl. jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou mu v trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 3T 289/2007, v němž soud nejprve vydal trestní příkaz, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. a následně byl žalobce rozsudkem ze dne 27.10.2009, č.j. 3T 289/2007-83, obžaloby zproštěn, neboť tento trestný čin nespáchal. Žalobce téměř dva roky trvající trestní řízení zbytečně zatěžovalo po všech stránkách, způsobilo mu celou řadu komplikací v běžném životě, v rodině i v podnikání, dlouhou dobu

žil v nejistotě, zda bude moci pokračovat v podnikání a nepřijde o živnostenské oprávnění. Žalovaný sice vyslovil žalobci omluvu, žalobce však pouhé konstatování porušení práva nepovažuje za dostatečnou formu satisfakce. Způsobená újma je o to horší, že žalobce žije na malé vesnici, kde je veřejně dobře znám, provozuje živnost a je znám i v okruhu lidí z oboru jeho podnikání. Trestní stíhání značně zasáhlo jeho osobnostní sféru, zasáhlo ho v rámci rodiny, širší rodiny a u obchodních partnerů, což mělo vliv i na jeho výdělek.

Soud I. stupně rozsudkem ze dne 16.12.2011, č.j. 17C 126/2010-34, žalobě vyhověl ohledně částky 30.000,- Kč s přísl. a co do částky 70.000,- Kč s přísl. ji zamítl. Věc posuzoval podle § 7 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“), a dovodil, že odpovědnostním titulem není nesprávný úřední postup, jak tvrdil žalobce, ale nezákonné rozhodnutí, jímž je záznam o sdělení podezření, které se posléze ukázalo být nezákonným v důsledku zprošťujícího rozsudku, a proto je třeba na veškerá dříve vydaná rozhodnutí v průběhu trestního řízení nahlížet jako na rozhodnutí nezákonná. Soud I. stupně rovněž uzavřel, že žalobci vznikla nemajetková újma a je namístě poskytnout mu zadostiučinění v penězích, neboť pouhé konstatování porušení práva není dostatečným prostředkem nápravy. Vycházel z úvahy, že již vedení trestního řízení samo o sobě má vždy neblahý dopad do osobnostní sféry jednotlivce a při určení výše zadostiučinění postupoval analogicky dle § 31a odst. 3 zákona. Přihlédl k době, po kterou trestní stíhání žalobce trvalo, a ke skutečnostem, jež vyplynuly z výsledku žalobce, a za přiměřenou považoval částku 30.000,- Kč, přičemž vzal v úvahu částku 15.000,- Kč přiznávanou soudy za jeden rok nepřiměřené délky řízení. Usnesením odvolacího soudu ze dne 27.3.2012, č.j. 35Co 42/2012-52, byl zrušen zamítavý výrok rozsudku soudu I. stupně, jemuž odvolací soud věc vrátil k dalšímu řízení se závazným pokynem k doplnění dokazování výsledkem žalobcem navržených svědků.

Mezi účastníky bylo nesporné, že se žalobce na žalovaného obrátil s nárokem na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu a žalovaný považoval za dostačující konstatování, že v předmětném trestním řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. V průběhu řízení žalovaný připustil, že žalobci vznikla v důsledku probíhajícího trestního stíhání nemajetková újma a žalobci plnil na základě rozsudku soudu I. stupně ze dne 16.12.2011, č.j. 17C 126/2010-34, včetně přiznané náhrady nákladů řízení. Další navýšení přiznaného zadostiučinění však žalovaný nepovažoval za opodstatněné.

Soud I. stupně vycházel ze zjištění, že policie zadržela žalobce dne 23.9.2007 z důvodu podezření spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. Téhož dne byl v postavení podezřelého vyslechnut a bylo zahájeno zkrácené přípravné řízení podle § 179a tr. ř. Dne 3.10.2007 byl k Okresnímu soudu v Litoměřicích podán návrh na potrestání, jemuž soud vyhověl, a dne 8.10.2007 vydal trestní příkaz č.j. 3T 289/2007-16, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 20 měsíců a současně trest zákazu řízení motorových vozidel na dva roky. Proti trestnímu příkazu podal žalobce odpor. Ve věci následně proběhla čtyři hlavní líčení, při nichž byli vyslechnuti svědci, byl zpracován znalecký posudek z oboru písmoznalectví a na základě provedeného dokazování byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 27.10.2009, č.j. 3T 289/2007-83, obžaloby zproštěn, rozsudek nabyt právní moci téhož dne (obsah spisu Okresního soudu v Litoměřicích sp. zn. 3T 289/2007). Žalobce předmětnému trestnímu stíhání nevěnoval příliš velkou pozornost, neboť charakteristika osoby pachatele se na něho vůbec nehodila, po dobu dalšího

pokračování trestního stíhání jím však trpěl nejen on sám, ale také užší i širší rodina, neboť s ostatními příbuznými bydlí velmi blízko sebe. V důsledku trestního stíhání se žalobce s xxx xxx. Žalobce se živil jako osoba samostatně výdělečně činná, ale v důsledku vedeného trestního řízení a možnosti ztráty řidičského oprávnění mu jeho hlavní obchodní partner přestal zadávat zakázky. Žalobce se proto nechal zaměstnat a podnikání provozoval již jen jako vedlejší činnost při zaměstnání. Předmětné trestní stíhání mělo neblahý vliv na kvalitu jeho manželství, které se však nerozpadlo (výpověď žalobce). Soud I. stupně na základě pokynu odvolacího soudu doplnil dokazování výsledkem manželky žalobce a jeho tehdejšího obchodního partnera, jejich výpovědím uvěřil, ale nebyly jimi prokázány jiné skutečnosti než ty, které vyplynuly již z výsledku žalobce. Manželka žalobce popsala vliv předmětného trestního stíhání na žalobce jako on sám, popsala shodně jako žalobce potíže, které trestní řízení vyvolalo v jejich manželství. Uvedla, že i ona se z téhož důvodu svěřila do péče xxx, avšak tato skutečnost se týká přímo jí, nikoli žalobce. Svědek S. potvrdil skutečnosti, které vypověděl sám žalobce, tj. že jakmile se dozvěděl vedení trestního řízení proti žalobci a především o tom, že v důsledku toho pozbyl řidičského oprávnění, přestal žalobci zadávat další zakázky, neboť se obával, že žalobce by nebyl schopen subdodávkám dostát, neboť řidičského oprávnění je k výkonu obkladačských prací při restaurování koupelen nezbytně třeba.

Další návrhy na dokazování žalobce neučinil, soud I. stupně považoval dokazování za dostatečné a na jeho základě uzavřel, že proti žalobci bylo necelé dva roky vedeno trestní řízení, které skončilo zprošťujícím rozsudkem. Základ nároku nebyl mezi účastníky sporný, a soud I. stupně se proto zaměřil na otázku, zda jsou dány důvody pro navýšení již přiznaného zadostiučinění. Doplněným dokazováním nebyly prokázány žádné další skutečnosti než ty, které vyšly najevo v předchozím řízení a soud I. stupně je zohlednil při rozhodnutí o zadostiučinění ve výši 30.000,- Kč. Ani výpovědi svědků nebylo prokázáno, že by předmětné trestní stíhání zasáhlo do života žalobce a jeho osobnostní sféry tak výrazně nebo že se významněji podepsalo na jeho manželském životě, aby to odůvodňovalo přiznání zadostiučinění ve větším rozsahu. Konstatoval, že zpravidla každé trestní stíhání zasáhne negativně do života stíhané osoby, každý je vnímá negativně a má dopad do osobnostní, vztahové a pracovní oblasti jedince. Tak tomu bylo i v případě žalobce, avšak současně nebylo prokázáno, že by předmětné trestní stíhání napáchalo v životě žalobce větší škody (např. nedošlo k rozvodu manželství, u žalobce se neprojevila žádná jiná psychická újma). Ve zbývajícím rozsahu proto soud I. stupně žalobu opět zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 2 o.s.ř. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení celkem ve výši 34.435,20 Kč, sestávající jednak z částky ve výši 17.380,80 Kč, která již byla žalobci přiznána (odměna advokáta ve výši 12.400,- Kč, tři režijní paušály po 300,- Kč, ztráta času za čtyři půlhodiny po 100,- Kč, cestovné na trase Litoměřice – Praha a zpět v délce 140 km, tj. 784,- Kč, a 20% DPH ve výši 2.896,80 Kč) a jednak z částky 17.054,40 Kč za náklady odvolacího řízení, v němž žalobce s odvoláním uspěl. I v tomto případě však soud I. stupně vyčíslil odměnu advokáta ve výši 12.400,- Kč vypočtenou z částky 30.000,- Kč, neboť pouze v tomto rozsahu byl žalobce úspěšný. Dále mu vznikly v odvolacím řízení náklady za dva režijní paušály po 300,- Kč, za ztrátu času ve výši 400,- Kč, za cestovné ve výši 812,- Kč a za DPH. Po odečtení již zaplacené částky 17.380,80 Kč zbývá žalovanému zaplatit žalobci na nákladech řízení 17.054,40 Kč. Náhrada nákladů za další řízení před soudem I. stupně nebyla žalobci přiznána, neboť nebyl úspěšný a žaloba byla ohledně 70.000,- Kč zamítnuta.

Žalobce napadl rozsudek včasným odvoláním, v němž zopakoval, že se žalobou domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu v celkové výši 100.000,- Kč, přiznáno mu však bylo pouze 30.000,- Kč, když při stanovení této částky soud I. stupně vycházel

z judikaturou přijímané částky přiznávané za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nepřiměřeně dlouho trvajících soudního sporu. S touto úvahou žalobce nesouhlasí. V průběhu řízení vyšlo najevo, že původní žalobcová tvrzení byla pravdivá a nezákonné trestní stíhání vedené proti jeho osobě skutečně znamenalo velmi výrazný zásah do jeho osobního i profesního života. Žalobce byl v dané věci zjevně nevinný, přesto byl po dva roky nezákonně vystaven trestnímu stíhání a jeho negativním dopadům. V důsledku toho byl jeho profesní život prakticky zničen a jeho manželský život značně poznamenán. Provedené důkazy potvrdily závažný zásah do osobnostních práv žalobce, ovšem soud I. stupně přesto setrval na svém původním stanovisku, že částka 30.000,- Kč je dostatečná. Žalobce i částku 100.000,- Kč považuje vzhledem k důsledkům nezákonného trestního stíhání za symbolickou, když skutečná hodnota jemu vzniklých potíží je jen stěží vyčíslitelná. Soud I. stupně nevysvětlil, jak došel k výsledné částce a proč vycházel z částky přiznávané za průtahy v řízení, což žalobci připadá nelogické a nepřiměřené. Bez řádné specifikace jsou takové úvahy soudy nepředvídatelné, nepřezkoumatelné a pro účastníky řízení nepochopitelné. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě i ve zbývajícím rozsahu vyhověl.

Žalovaný se s rozsudkem soudu ve výroku o věci samé ztotožnil, napadl však nákladový výrok rozsudku včasným odvoláním, v němž zopakoval, že vzhledem ke svému neúspěchu co do částky 30.000,- Kč akceptoval náklady přiznané žalobci a uhradil je. Podle žalovaného však byl žalobce ve zbývajících částí předmětu řízení neúspěšný a nebyl proto důvod, aby byla žalobci přiznána další náhrada nákladů řízení. Domnívá se, že ve věci by dokonce bylo možné uvažovat, zda by žalovanému neměla být přiznána náhrada nákladů řízení vypočtená z částky 70.000,- Kč. Na základě napadeného rozsudku by mohla nastat absurdní situace, kdy žalovaný zaplatí náklady řízení z výše, v níž nebyl úspěšný, dvakrát. Pokud by se odvolací soud s jeho názorem neztotožnil, navrhl, aby tyto argumenty posoudil jako důvody zvláštního zřetele hodné dle § 150 o.s.ř., tedy rozhodl o změně napadeného nákladového výroku tak, že žádnému z účastníků nepřisluší náhrada nákladů řízení.

Žalovaný se k jednání odvolacího soudu omluvil, nežádal o jeho odročení a odvolací soud proto věc projednal v jeho nepřítomnosti dle § 101 odst. 3 ve spojení s § 211 o.s.ř.

Odvolací soud na základě podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. včetně předcházejícího řízení a za použití 213 odst. 2 o.s.ř. zopakoval důkaz spisem Okresního soudu v Litoměřicích, sp. zn. 3T 289/2007. Z něho zjistil, že trestní příkaz ze dne 8.10.2007, č.j. 3T 289/2007-16, byl žalobci doručen dne 7.1.2008. Při hlavním líčení konaném dne 17.7.2008 žalobce jako obžalovaný ve své výpovědi mimo jiné uvedl, že dne 23.9.2007 kolem jedné hodiny v noci svůj automobil Fiat Fiorino neřídil ani ho nikomu nepůjčil. Ví, kdo automobil řídil, ale odkázal na osobu blízkou, které by mohl tím, že by uvedl její jméno, způsobit trestní stíhání. Toho dne byl se svými přáteli ve xxx, jeho Fiat stál v xxx xxx. Někdo si ho vzal bez jeho vědomí a žalobce se o celém problému dozvěděl, až když dostal trestní příkaz od soudu. Přišlo mu to jako špatný vtip, trestním stíháním se cítí poškozen, ale v případě, že by byla osoba, která auto řídila a za žalobce se vydávala vypátrána, s trestním stíháním této osoby by nedal souhlas. V protokolu o výslechu podezřelého je datum narození a rodné číslo žalobce vyplněno správně, číslo OP je také správně. Žalobce nedokázal vysvětlit, jak se jeho občanský průkaz mohl dostat do rukou jiného, nepamatoval si, zda měl občanský průkaz u sebe, ale uvedl, že když neřídí automobil, tak ho u sebe nemá. Ve Fiatu, který je služebním autem, si nechává faktury a je možné, že tam byly i údaje související s jeho totožností (obsah protokolu o hlavním líčení ze dne 17.7.2008). Rozsudkem Okresní soudu v Litoměřicích ze dne 27.10.2009 byl žalobce podle § 226 písm. c)

tr. ř. zproštěn návrhu na potrestání, neboť nebylo prokázáno, že daný skutek spáchal. Rozsudek nabyl právní moci dne 27.10.2009.

Po takto doplněném dokazování odvolací soud dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Odvolací soud nemá důvod odchýlit se od závěrů, jež zaujal již v usnesení ze dne 27.3.2012, č.j. 35Co 42/2012-52, z nichž vyplývá, že odpovědnostním titulem v dané věci je nezákonné rozhodnutí, nikoli nesprávný úřední postup, v jehož důsledku žalobci vznikla nemajetková újma, čímž je dán nárok na její odškodnění, a to v penězích, neboť samotné konstatování porušení práva by se v daném případě, zejména s ohledem na skutečnost, že proti žalobci bylo trestní řízení vedeno bezdůvodně, nejevilo dostačujícím (§31a odst. 1, 2 zákona). Obsah odůvodnění napadeného rozsudku v zásadě splňuje náležitosti dle § 157 odst. 2 o.s.ř. a nejedná se o nepřezkoumatelné rozhodnutí, avšak žalobci je možné přisvědčit, že při určení výše přiměřeného zadostiučinění není namístě postupovat automaticky obdobným způsobem jako v případech odškodnění nemajetkové újmy vzniklé nepřiměřeně dlouhým řízením. V tomto směru odvolací soud vycházel z aktuální judikatury, zejména z rozsudku ze dne 27.6.2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011, uveřejněného v Soudní judikatuře č. 11, roč. 2012, pod poř. č. 152/2012, v němž Nejvyšší soud ČR dovodil, že soudy při stanovení formy a výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, vycházejí z povahy trestní věci, jíž se má na mysli především závažnost trestného činu související i s hrozbou trestního postihu a případného společenského odsouzení. Přihlízejí k délce trestního řízení, která zohledňuje po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku vedeného trestního řízení trval, přičemž trvání negativního zásahu v osobnosti žalobce se nutně ohraničuje maximálně dobou trvání trestního řízení. Dalším hlediskem jsou následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, přičemž toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání, jež mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvých dvou kritérií. Soudy berou v úvahu dále okolnosti, za nichž k nemajetkové újmě došlo, zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, ale též okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popř. trestní stíhání provázející, vedoucí k závěru o podílu žalobce na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popř. že proti němu bylo v jeho vedení pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. V této souvislosti je rovněž třeba zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání došlo, a vzít v úvahu, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Na základě těchto závěrů, odvolací soud dovodil, že v poměrech daného řízení je podstatné zjištění o následcích, jež trestní řízení způsobilo v osobnostní sféře žalobce, které dostatečně popsal soud I. stupně, a je zřejmé, že následky trestního stíhání se projeví poškozením pověsti žalobce a negativními důsledky v jeho osobní, rodinné i profesní sféře života. Na druhé straně tyto následky podstatně snižují prvá dvě kritéria, a to povaha trestní věci a délka trestního řízení. V daném případě byl žalobce stíhán pro méně závažný trestný čin, s nímž je dokonce spojena pouze sazba odnětí svobody v délce jednoho roku nebo peněžitý trest nebo zákaz činnosti. Z trestního příkazu vyplývá, že soud uvažoval toliko o trestu odnětí svobody v délce 3 měsíců s podmíněným odkladem a s trestem zákazu činnosti. Délka trestního řízení byla krátká, resp. odpovídající okolnostem daného případu, žalobce se o trestním řízení dověděl teprve dnem doručení trestního příkazu 7.1.2008 a do pravomocného skončení trestní věci dne 27.10.2009 uplynul 1 rok a 10 měsíců. Nelze přehlédnout ani konkrétní okolnosti tohoto trestního řízení. Žalobci sice nelze klást k tíži, že využil svého zákonného práva a odvolal se na osobu blízkou, nicméně sám svým jednáním k vedení trestního řízení přispěl tím, když umožnil třetí osobě, dokonce osobě blízké, aby bez jeho vědomí použila nejen jeho vozidlo, ale též zneužila jeho osobní doklady. Není proto možné jednoznačně konstatovat, že by trestní řízení bylo zahájeno zjevně

bezduvodně a žalobce v této souvislosti vnímal trestní řízení obzvlášť úkorně, když vlastním neodpovědným jednáním k vedení trestního řízení přispěl. Trestní řízení skončilo zprošťujícím rozsudkem z důvodu dle § 226 písm. c) tr. ř., který není výslovně hodnocen jako případ, kdy je hledisko způsobené nemajetkové újmy naplněno nejintenzivněji, tím jsou důvody zproštění uvedené v § 226 písm. a) a b) tr. ř. (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 3.7.2012, sp. zn. 30Cdo 4280/2011, uveřejněný v databázi ASPI). V neposlední řadě je třeba přihlédnout i k tomu, že dle samotného žalobce se vydaným trestním příkazem moc nezabýval a „pustil“ ho dál mezi lidi, čímž on sám přispěl k rozsahu a intenzitě vzniklé nemajetkové újmy. Jeho tvrzení koresponduje výpovědi slyšeného svědka S., který potvrdil, že se o tom, že by žalobce mohl přijít o řidičský průkaz, dověděl od žalobce. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že zadostiučinění ve výši 30.000,- Kč, jež bylo žalobci již přiznáno, je okolnostem případu přiměřené a zadostiučinění poskytnuté ve větším rozsahu by bylo v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. V této souvislosti nelze soudu I. stupně zcela vytýkat názor, že zadostiučinění v daném konkrétním případě nemůže být vyšší než částka 15.000,- Kč za rok, jež je poskytována poškozeným v důsledku nepřiměřeně dlouhého řízení, neboť s ohledem na zmíněné konkrétní okolnosti nemajetková újma na straně žalobce skutečně nemohla být vyšší. Lze rovněž zdůraznit, že žalobce žalobou uplatnil výslovně nárok na náhradu nemajetkové újmy, což zopakoval i v podaném odvolání a v rámci tohoto nároku je vyloučeno odškodňovat jiné samostatné nároky, např. náhradu škody spočívající ve ztrátě na výdělku apod. (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 3.7.2012, sp. zn. 30Cdo 4280/2011).

Odvolací soud proto z výše uvedených důvodů napadený rozsudek v jeho výroku o věci samé potvrdil dle § 219 o.s.ř.

Soud I. stupně neučinil správné rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, neboť v těchto věcech soud zásadně rozhoduje podle § 142 odst. 3 o.s.ř. Skutečnost, že žalobce požadoval na přiměřeném zadostiučinění částku naprosto neodpovídající, se zohlední tím, že při určení výše odměny advokáta soud vychází z výše přiznané nikoliv požadované částky. Žalobci vznikly účelně vynaložené náklady pouze v prvním řízení před soudem I. stupně, kdy mu byla přiznána částka 30.000,- Kč s příslušenstvím, ve zbývajícím rozsahu, tj. ohledně částky 70.000,- Kč s přísl. úspěch neměl, neměl tedy v dalších fázích řízení úspěch a je namíste přiznat žalobci jako účelně vynaložené pouze ty náklady, jež v prvním řízení před soudem I. stupně vynaložil na dosažení přiznané částky, tj. 30.000,- Kč. V tomto řízení vznikly žalobci náklady za odměnu advokáta ve výši 12.400,- Kč (z punkta 30.000,- Kč) dle § 3 odst. 1 bod 4 vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění účinném do 29.2.2012, za tři režijní paušály po 300,- Kč dle 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., za náhradu promeškaného času za čtyři půlhodiny po 100,- Kč podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., za náhradu cestovních výdajů ve výši 777,- Kč (cesta k jednání soudu a zpět na trase Litoměřice – Praha v délce 140 km při průměrné spotřebě nafty 6 l/100km, při ceně 30,80 Kč/1litr a základní sazbě 3,70 Kč/1km) dle § 13 odst. 1 vyhl.č. 177/1996 Sb. a za 21% DPH ve výši 3.040,- Kč, tedy celkem 17.517,- Kč. Skutečnost, že žalovaný tyto náklady žalobci již uhradil na základě dosud nepravomocného výroku o nákladech řízení, nemůže být při konečném rozhodnutí o náhradě nákladů řízení zohledněna, neboť nárok na náhradu nákladů řízení vzniká až v souvislosti pravomocným rozhodnutím soudu, které má konstitutivní povahu. Pokud žalovaný náhradu nákladů řízení žalobci uhradil dříve, plnil tak bez právního důvodu. Zaplacení nákladů řízení před rozhodnutím soudu, jímž se řízení u něho končí, účastníkem, kterého by stihla povinnost je v konečném rozhodnutí zaplatit, nezabavuje soud povinnosti o nich rozhodnout podle procesní situace, protože zaplacení nákladů řízení před konečným rozhodnutím nelze považovat za splnění povinnosti až tímto rozhodnutím uložené. Z uvedených důvodů odvolací soud změnil nákladový výrok napadeného rozsudku co do výše a současně žalovanému

vyhověl a poskytl k zaplacení náhrady nákladů řízení patnáctidenní lhůtu za použití § 160 odst. 1 o.s.ř.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalovanému, který měl v této fázi řízení úspěch, žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku n e n í dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 5. února 2013

JUDr. Eva Zatočilová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Pištěková